

Arrest

nr. 238 410 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat O. TODTS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 maart 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 maart 2019.

1.2. Op 10 oktober 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Pashtoun te zijn die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Mahmood Raqi, provincie Kapisa. U bent ongehuwd en verklaart uw hele leven in Mahmood Raqi te hebben gewoond bij uw moeder. U heeft twee broers en één zus.

U verklaart dat uw vader lid was van de Taliban en in een hinderlaag van de Franse troepen terecht kwam samen met twee andere Talibs. Uw vader overleefde als enige deze hinderlaag, zijn mede Talibs kwamen tijdens deze hinderlaag om het leven. Gezien de ontsnapping van uw vader uit de hinderlaag van de Franse troepen werd uw vader als een spion aanzien door de Taliban. Sindsdien bedreigden de Taliban uw vader en had de Taliban het vermoeden dat uw vader banden zou hebben met de regering. De Taliban bedreigden uw vader met de dood. Vervolgens vluchtte uw vader naar Iran. Na vier maanden werd uw vader vermoord in Iran en werd zijn lichaam naar Afghanistan overgebracht. Eén maand na de dood van uw vader werd uw oom aan vaderszijde S. M. ontvoerd. U heeft tot op de dag van vandaag geen enkel nieuws meer vernomen. Toen u ouder werd gingen de Taliban naar het huis van uw moeder en werd er naar u gevraagd. U was echter in het huis van uw oom aan moederszijde. Uw oom aan moederszijde vreesde voor uw leven en zond u naar Iran. Omdat eerder was gebleken dat uw vader niet veilig was in Iran besloot uw oom u verder te sturen en bent u naar België gekomen.

Begin 2019 vertrok u uit Iran. Via Turkije kwam u naar Europa. Op 14 maart 2019 kwam u aan in België en u diende op 15 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vermoord door de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw oom aan vaderszijde, Iraanse documenten in verband met de dood van uw vader en het overbrengen van zijn lichaam naar Afghanistan, de enveloppe waarmee deze documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid, 17 jaar op de dag van uw asielaanvraag, geen geloof kan gehecht worden. Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 25 april 2019 liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Sint- Raphaël (KULeuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat B. N. Y. op datum van 25 april 2019 een leeft heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar". U hebt aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden, waardoor niet enkel aan uw algemene geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan, maar tevens de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat de problemen met de Taliban niet geloofwaardig zijn. U baseert uw vrees voor de Taliban op het feit dat uw vader beschuldigd werd van spionage door de Taliban.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal is evenwel gebleken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader voor de Taliban heeft gewerkt. Zo kon u nagenoeg niets zeggen over de activiteiten van uw vader bij de Taliban. Gevraagd waarom uw vader voor de Taliban werkte, antwoordde u dat u deze informatie niet heeft, dat u niet weet of hij zich vrijwillig aansloot of dat hij daartoe gedwongen werd (CGVS, p.10). U kon verder geenszins preciseren wat uw vader voor de Taliban zou hebben gedaan. U antwoordde louter dat hij voor de Taliban actief was en verklaarde "dat is wat mijn moeder zei, ik weet niet wat voor dingen hij deed" (CGVS, p.11). Het is merkwaardig dat u daar geen verdere informatie over heeft. Als het CGVS u vraagt of uw vader een of andere training had gekregen, antwoordde u: "mijn vader had misschien deze informatie maar ik weet daar niets over" (CGVS, p.10). Gevraagd of uw vader commandant was of de baas van iemand antwoordde u: "ik weet het niet, ik weet enkel dat hij geen leider was, ik heb geen informatie" (CGVS, p.10). U wist tevens niet waar hij als lid van de Taliban actief zou zijn geweest. U kon niet zeggen of hij rondhing in het dorp of elders in de provincie verbleef (CGVS, p.11). U antwoordde opnieuw dat u daar geen informatie over heeft (CGVS, p.11). Of uw vader een belangrijke positie had, weet u ook niet: uw vader zou enkel hebben gezegd dat hij een lid van de Taliban was en dat hij werkte met R. K. en S. K.. "Ik weet niet echt wat ze deden", zo verklaart u opnieuw (CGVS, p.11).

Het CGVS stelt voorts vast dat u nauwelijks iets weet over het incident dat aan de basis van alle problemen zou hebben gelegen, met name de hinderlaag die door de Fransen werd opgezet. Het CGVS stelde daarover verschillende vragen. Echter moest u telkens het antwoord schuldig blijven. Zo is het u niet bekend waarom de Fransen uw vader zouden hebben gevisieerd en in een hinderlaag gelokt (CGVS, p.11). Evenmin weet u of er voordien al signalen waren dat de Fransen het op uw vader hadden gemunt (CGVS, p.12). Ook op de vraag of u weet wat de twee slachtoffers van de hinderlaag bij de taliban deden, antwoordt u ontwijkend. U herhaalde louter dat deze personen Talibs waren, verder zegt u daar niets over (CGVS, p. 13). U stelt dat u niets wist omdat uw vader laat thuis kwam en 's morgens vroeg het huis verliet (CGVS, p.11). Of uw vader dan mogelijks ooit betrokken geweest is bij aanvallen tegen de Fransen antwoordt u eerst dat u het eigenlijk niet weet, waarna u meent dat hij nooit iets heeft gedaan tegen de Franse troepen (CGVS, p.11). U verwijst naar uw jonge leeftijd op het moment van de feiten om uw onwetendheid betreffende een en ander te verschonen. Echter ook later toen u opgroeide heeft u nooit getracht te weten te komen waarom dit is gebeurd. U verklaart louter dat u uw moeder enkele vragen stelde. U heeft zich merkwaardig genoeg echter weinig geïnformeerd, "ik vroeg hoe hij dood gegaan is en waar en ze zei dat hij gedood werd in Iran" (CGVS, p.14). Wat betreft de hinderlaag zelf, legt u overigens ook erg vage verklaringen af. U zegt dat u geen informatie heeft over hoe uw vader is kunnen ontsnappen (CGVS, p.13). U kon ook niet zeggen waarom het in de ogen van de Taliban niet zou kunnen dat uw vader ongedeerd kon ontkomen (CGVS, p.7).

Ook wat betreft de dood van uw vader in Iran is uw beperkte kennis opmerkelijk. U zegt niet te weten waar in Iran uw vader zou zijn vermoord noch in welke omstandigheden (CGVS, p. 14). Waar ergens in Iran uw vader tot dan verbleef, weet u evenmin (CGVS, p.14). Ook op de vraag wie het lichaam van uw vader naar Afghanistan terugbracht kon u geen antwoord bieden. U zei dat de Afghaanse autoriteiten dat misschien hebben gedaan, maar lijkt allerminst zeker (CGVS, p.14).

Verder is er de merkwaardige vaststelling dat de taskara van uw oom aan vaderszijde als afgiftedatum 1391 vermeldt, dit terwijl u heeft verklaard dat uw oom aan vaderszijde al sinds 1389 zou zijn vermist. Hiermee geconfronteerd stelde u louter: "ik heb geen idee" (CGVS, p.17). Dit doet ernstige vragen rijzen bij de ontvoering van uw oom door de Taliban, een incident dat bovendien het gevolg zou zijn van de problemen die uw vader met de Taliban zou hebben gehad. Voorts is het bijzonder merkwaardig dat uw oom al tien jaar zou zijn vermist maar dat er anderzijds blijkbaar geen stappen zijn ondernomen om de zaak op te lossen of om tot een bemiddeling met de Taliban te komen (CGVS, p.17). Als verklaring gaf u dat het hoofd van het dorp bang is van de Taliban en dat hij geen informatie kan vragen over de Taliban (CGVS, p.17). Dit kan allemaal niet overtuigen. Verwacht mag worden dat een dorpshef wel degelijk in een positie is om de verdwijning van een dorpeling aan te kaarten.

Aangaande uw verblijf bij uw oom aan moederszijde toen de Taliban bij uw moeder langskwamen en de constatacie dat de Taliban niet meer moeite aan de dag legden om u elders in het dorp te gaan zoeken, bijvoorbeeld bij uw oom die u onderdak bood en eveneens in het dorp woonachtig is, merkt het CGVS op dat ook dit op zijn zachtst gezegd opmerkelijk is (CGVS, p.17). Ook de vaststelling dat u van 2010 tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan schijnbaar geen problemen heeft gekend (CGVS, p.17), is merkwaardig. Eveneens merkwaardig is dat uw familie sinds uw vertrek geen enkel probleem meer heeft gekend en nog steeds veilig in uw dorp woont. U haalt aan dat er niemand meer is langsgekomen bij uw thuis (CGVS, p.18). Mochten de Taliban u echt beschouwen als een vermeende spion, dan zou

men toch kunnen veronderstellen dat de Taliban u nog steeds zoeken en bij uw moeder informeren naar uw huidige woonplaats. U verklaart hierover dat ze niet meer zijn gekomen. “Ze weten misschien gewoon niets over mijn vertrek, niemand weet van mijn vertrek denk ik” (CGVS, p.18), zo verklaart u daarover. Ook dit overtuigt allerm minst.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees voor de Taliban niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagengebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 164-169, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 90-92, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 175-179, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 139 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mahmood Raqi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De taskara zou uw identiteit en herkomst aantonen. Echter, gezien dit stuk eveneens uw zogezegde minderjarigheid dient te bevestigen, rijzen bij de authenticiteit van deze taskara ernstige twijfels.

Ten overvloede blijkt bovendien uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

De kopie van de taskara van uw oom werd hierboven al vermeld. Gezien dit stuk twee jaar na zijn zogezegde verdwijning blijkt te zijn afgeleverd, betreft dit veeleer een document dat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

De overige door u voorgelegde documenten (documenten betreffende het transporteren van het stoffelijk overschot van uw vader naar Afghanistan) kunnen evenmin overtuigen. Het CGVS merkt op dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid dat het overlijden van betrokkene in verband kan worden gebracht met een vete met de Taliban.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/5^{quater} en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: e-mailverkeer d.d. 14 oktober 2019 van zijn advocaat aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 3).

Op 29 juni 2020 laat verzoekende partij per faxbericht aan de Raad een aanvullende nota worden waarin melding wordt gemaakt van volgende nieuwe elementen: twee psychologische attesten van verzoekers behandeling in België, een document van de dorpschoude uit Afghanistan en drie krantenartikelen in verband met de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zijn vader, als lid van de taliban, als enige een hinderlaag van de Franse troepen overleefde en hij als spion werd aanzien. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige, hetgeen reeds afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid; (ii) de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban, die hij toeschrijft aan het feit dat zijn vader beschuldigd werd van spionage door de taliban, niet geloofwaardig zijn nu (1) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader voor de taliban heeft gewerkt, (2) verzoeker nauwelijks iets weet over het incident dat aan de basis van alle problemen zou hebben gelegen, (3)

verzoekers kennis over de dood van zijn vader in Iran erg beperkt is, (4) de vaststelling dat de taskara van verzoekers oom aan vaderszijde werd afgegeven in 1391, terwijl verzoeker verklaart dat deze oom reeds sinds 1389 vermist zou zijn verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en hoe dan ook moet worden vastgesteld dat er redelijkerwijze verwacht had kunnen worden dat er enige stappen zouden zijn ondernomen in die tien jaar dat zijn oom vermist zou zijn om de zaak op te lossen of om tot een bemiddeling met de taliban te komen, *quod non* en (5) de vaststelling dat de taliban verzoeker niet hebben gezocht bij zijn oom aan moederszijde die in hetzelfde dorp woont, noch thans bij zijn familie verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnt en (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel, om onderstaande redenen, geheel in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift vooreerst aan dat zijn opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud binnen de door de wet voorziene termijn werden overgemaakt. Niettemin werd de bestreden beslissing genomen op 10 oktober 2019 nog voor verzoeker zijn opmerkingen had kunnen overmaken aangezien hij tot 14 oktober 2019 hiertoe de tijd had. Hoewel in de e-mail van verzoekers advocaat *d.d.* 14 oktober 2019 (verzoekschrift, stuk 3) melding wordt gemaakt van het feit dat zij de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen bij aangetekend schrijven van 30 september 2019, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier volgt dat verzoeker en zijn advocaat werden ingelicht over de regels voor het aanvragen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 5, p. 1 en 20), doch kan uit de stukken in het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker, dan wel zijn advocaat daadwerkelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud opvroegen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er een schending van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet voorligt.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat, zo zou blijken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* zou zijn tekortgekomen aan zijn verplichting voortvloeiend uit artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet, uit lezing van het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de sanctie voor de niet-naleving ervan de nietigheid van de bestreden beslissing zou zijn, doch enkel dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt.

2.3.2.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 25 april 2019 (administratief dossier, stuk 11) blijkt immers dat verzoeker op datum van 15 december 2015 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.2.3.3. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste problemen met de taliban nadat deze zijn vader van spionage beschuldigd zouden hebben omdat deze laatst als enige een hinderlaag van de Franse troepen zou hebben overleefd. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat de problemen met de Taliban niet geloofwaardig zijn. U baseert uw vrees voor de Taliban op het feit dat uw vader beschuldigd werd van spionage door de Taliban. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal is evenwel gebleken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader voor de Taliban heeft gewerkt. Zo kon u nagenoeg niets zeggen over de activiteiten van uw vader bij de Taliban. Gevraagd waarom uw vader voor de Taliban werkte, antwoordde u dat u deze informatie niet heeft, dat u niet weet of hij zich vrijwillig aansloot of dat hij daartoe gedwongen werd (CGVS, p.10). U kon verder geenszins preciseren wat uw vader voor de Taliban zou hebben gedaan. U antwoordde louter dat hij voor de Taliban actief was en verklaarde “dat is wat mijn moeder zei, ik weet niet wat voor dingen hij deed” (CGVS, p.11). Het is merkwaardig dat u daar geen verdere informatie over heeft. Als het CGVS u vraagt of uw vader een of andere training had gekregen, antwoordde u: “mijn vader had misschien deze informatie maar ik weet daar niets over” (CGVS, p.10). Gevraagd of uw vader commandant was of de baas van iemand antwoordde u: “ik weet het niet, ik weet enkel dat hij geen leider was, ik heb geen informatie” (CGVS, p.10). U wist tevens niet waar hij als lid van de Taliban actief zou zijn geweest. U kon niet zeggen of hij rondhing in het dorp of elders in de provincie verbleef (CGVS, p.11). U antwoordde opnieuw dat u daar geen informatie over heeft (CGVS, p.11). Of uw vader een belangrijke positie had, weet u ook niet: uw vader zou enkel hebben gezegd dat hij een lid van de Taliban was en dat hij werkte met R. K. en S. K.. “Ik weet niet echt wat ze deden”, zo verklaart u opnieuw (CGVS, p.11).

Het CGVS stelt voorts vast dat u nauwelijks iets weet over het incident dat aan de basis van alle problemen zou hebben gelegen, met name de hinderlaag die door de Fransen werd opgezet. Het CGVS stelde daarover verschillende vragen. Echter moest u telkens het antwoord schuldig blijven. Zo is het u niet bekend waarom de Fransen uw vader zouden hebben geïdendeerd en in een hinderlaag gelokt (CGVS, p.11). Evenmin weet u of er voordien al signalen waren dat de Fransen het op uw vader hadden gemunt (CGVS, p.12). Ook op de vraag of u weet wat de twee slachtoffers van de hinderlaag bij de taliban deden, antwoordt u ontwijkend. U herhaalde louter dat deze personen Talibs waren, verder zegt u daar niets over (CGVS, p. 13). U stelt dat u niets wist omdat uw vader laat thuis kwam en ‘s morgens vroeg het huis verliet (CGVS, p.11). Of uw vader dan mogelijks ooit betrokken geweest is bij aanvallen tegen de Fransen antwoordt u eerst dat u het eigenlijk niet weet, waarna u meent dat hij nooit iets heeft gedaan tegen de Franse troepen (CGVS, p.11). U verwijst naar uw jonge leeftijd op het moment van de feiten om uw onwetendheid betreffende een en ander te verschonen. Echter ook later toen u opgroeide heeft u nooit getracht te weten te komen waarom dit is gebeurd. U verklaart louter dat u uw moeder enkele vragen stelde. U heeft zich merkwaardig genoeg echter weinig geïnformeerd, “ik vroeg hoe hij dood gegaan is en waar en ze zei dat hij gedood werd in Iran” (CGVS, p.14). Wat betreft de hinderlaag zelf, legt u overigens ook erg vage verklaringen af. U zegt dat u geen informatie heeft over hoe uw vader is kunnen ontsnappen (CGVS, p.13). U kon ook niet zeggen waarom het in de ogen van de Taliban niet zou kunnen dat uw vader ongedeerd kon ontkomen (CGVS, p.7).

Ook wat betreft de dood van uw vader in Iran is uw beperkte kennis opmerkelijk. U zegt niet te weten waar in Iran uw vader zou zijn vermoord noch in welke omstandigheden (CGVS, p. 14). Waar ergens in Iran uw vader tot dan verbleef, weet u evenmin (CGVS, p.14). Ook op de vraag wie het lichaam van uw vader naar Afghanistan terugbracht kon u geen antwoord bieden. U zei dat de Afghaanse autoriteiten dat misschien hebben gedaan, maar lijkt allerminst zeker (CGVS, p.14).”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat de informatie waarover hij beschikt slechts beperkt is omdat hij amper 10 jaar oud was toen zijn vader overleed en het *“bijgevolg logisch en conform met de Afghaanse cultuur [is] dat de eiser geen informatie had, als kind, over de activiteiten van zijn vader voor de Taliban”*, dat hij ook na de dood van zijn vader geen vragen heeft gesteld omdat dit niet conform met de Afghaanse cultuur is dat jonge Afghanen vragen stellen aan hun ouderen en slechts enkel elementen door zijn moeder – de enige bron die hij kon aanspreken - werden uitgelegd, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. De Raad wijst erop dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van

de problemen met de taliban die hun grondslag zouden vinden in het feit dat zij zijn vader, die werkzaam was voor de taliban, ervan verdachten spionage te hebben gepleegd nadat hij een hinderlaag van de Fransen overleefde, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. De Raad is van oordeel dat de argumentatie in het verzoekschrift dan ook op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat het opvalt dat hij niets weet over de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader voor de taliban, het incident (de hinderlaag die door de Fransen werd opgezet) dat aan de basis van alle problemen zou hebben gelegen en dat hij amper iets weet over de voorgehouden dood van zijn vader in Iran. Dat verzoeker dermate weinig kan vertellen over de bezigheden van zijn vader, het incident waarbij deze betrokken was en diens dood, zet de geloofwaardigheid van zijn beweringen verder op de helling.

In zoverre verzoeker voorts betoogt dat hij over de omstandigheden van de dood van zijn vader niet werd ondervraagd, gaat hij voorbij aan de diverse vragen die hem tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gesteld met betrekking tot de dood van zijn vader in Iran. Zo werd hij uitdrukkelijk gevraagd wanneer zijn vader stierf, waarom hij vermoord werd in Iran en of dit iets te maken had met de taliban, waar zijn vader verbleef en waar hij vermoord werd in Iran, hoe hij op de hoogte werd gebracht van de dood van zijn vader en wie het lichaam van zijn vader terugbracht (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en 13-14). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij niet ondervraagd zou zijn geweest over de omstandigheden van de dood van zijn vader. Ook met de argumentatie dat verzoeker en zijn moeder ongeletterd zijn en niet vertrouwd zijn met de geografie van Iran, slaagt verzoeker er niet in de ernstige hiaten in zijn kennis aangaande de omstandigheden van de dood van zijn vader toe te dichten. In de bestreden beslissing werd dienaangaande terecht opgemerkt dat verzoekers zeer beperkte kennis aangaande de dood van zijn vader de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

Waar verzoeker opmerkt dat de bemerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande zijn verklaringen niet de kern van zijn relaas betreffen, dient opgemerkt te worden dat vastgestelde hiaten, vaagheden en ongeloofwaardigheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige, coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Verzoeker wijst er nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen aangaande de dood van zijn vader niet tegenstrijdig acht. De Raad merkt in dit verband op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.2.3.4. Daarnaast considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog pertinent als volgt:

“Verder is er de merkwaardige vaststelling dat de taskara van uw oom aan vaderszijde als afgiftedatum 1391 vermeldt, dit terwijl u heeft verklaard dat uw oom aan vaderszijde al sinds 1389 zou zijn vermist. Hiermee geconfronteerd stelde u louter: “ik heb geen idee” (CGVS, p.17). Dit doet ernstige vragen rijzen bij de ontvoering van uw oom door de Taliban, een incident dat bovendien het gevolg zou zijn van de problemen die uw vader met de Taliban zou hebben gehad. Voorts is het bijzonder merkwaardig dat uw oom al tien jaar zou zijn vermist maar dat er anderzijds blijkbaar geen stappen zijn ondernomen om de zaak op te lossen of om tot een bemiddeling met de Taliban te komen (CGVS, p.17). Als verklaring gaf u dat het hoofd van het dorp bang is van de Taliban en dat hij geen informatie kan vragen over de Taliban (CGVS, p.17). Dit kan allemaal niet overtuigen. Verwacht mag worden dat een dorpshef wel degelijk in een positie is om de verdwijning van een dorpshef aan te kaarten.”

Waar verzoeker aangeeft dat hij nooit verklaard heeft dat zijn oom al in 1389 is verdwenen, dat hij daarentegen aangaf dat de problemen van zijn vader startten in 1389, dat hij het land verliet en 5 à 6 maanden nadien vermoord werd, alsook dat zijn oom zeven maanden na de dood van zijn vader is verdwenen en dus meer dan een jaar na het vertrek van zijn vader naar Iran en hij voorts betoogt dat de ‘protection officer’ het samenvatte als in 1389 en verzoeker dit bevestigde omdat hij dacht dat de ‘protection officer’ juist gerekend had, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker doorheen zijn

verklaringen bijzonder vaag bleef over het tijdstip (en de omstandigheden) waarop zijn vader zou zijn vermoord in Iran (*supra*), zodat het niet als een duidelijk ijkingspunt gehanteerd kan worden om het tijdstip van de ontvoering van zijn oom aan te koppelen. Bovendien werd verzoeker op verschillende ogenblikken tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of zijn oom dan vermist was sinds 1389, waarop hij bevestigend antwoordde (administratief dossier, stuk 5, p. 15-16). Verzoeker werd zelfs geconfronteerd met het feit dat dit niet verzoenbaar is met de vaststelling dat de taskara van zijn oom als uitgiftedatum 1391 vermeldt (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij ervan uitging dat de 'protection officer' juist gerekend had en dat hij eigenlijk een ander tijdstip bedoelde. De Raad benadrukt te dezen nog dat verzoeker immers zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt.

Met het louter herhalen dat de dorpshoofden niet durven tussenkomen uit vrees ten opzichte van de taliban en dat de taliban machtig zijn in het dorp, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin wordt overwogen dat het niet aannemelijk is dat er gedurende de tien jaar sinds de verdwijning van zijn oom geen enkele stap werd ondernomen om de situatie op te lossen.

2.3.2.3.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De taskara zou uw identiteit en herkomst aantonen. Echter, gezien dit stuk eveneens uw zagezegde minderjarigheid dient te bevestigen, rijzen bij de authenticiteit van deze taskara ernstige twijfels.

Ten overvloed blijkt bovendien uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

De kopie van de taskara van uw oom werd hierboven al vermeld. Gezien dit stuk twee jaar na zijn zagezegde verdwijning blijkt te zijn afgeleverd, betreft dit veeleer een document dat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

De overige door u voorgelegde documenten (documenten betreffende het transporteren van het stoffelijk overschot van uw vader naar Afghanistan) kunnen evenmin overtuigen. Het CGVS merkt op dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid dat het overlijden van betrokkene in verband kan worden gebracht met een vete met de Taliban."

Verzoeker benadrukt dat de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten niet wordt betwist en oppert dat informatie over corruptie en fraude niet relevant is omdat de documenten van Iran afkomstig zijn. Verzoeker blijkt er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat om te begrijpen of de dood van zijn vader in Iran door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt betwist, merkt de Raad op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Te dezen gaat verzoeker volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers vage, lacuneuze en ontwijkende verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader, de hinderlaag die aan de grondslag zou liggen van alle problemen en de dood van zijn vader de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt. Daarnaast wordt overwogen dat de door verzoeker voorgelegde documenten betreffende het transporteren van het stoffelijk overschot van zijn vader naar Afghanistan, zo zij enige bewijswaarde hebben, niet kunnen aantonen dat het overlijden het gevolg zou zijn van een vete met de taliban.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande de door hem voorgelegde taskara, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 3) dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker, dan wel zijn advocaat een kopie opvroegen van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat zij bezwaarlijk kunnen aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met de opmerkingen die zij formuleerden na ontvangst van de kopie van het persoonlijk onderhoud en geenszins een schending van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden. Hoe dan ook dient erop gewezen dat de door verzoekers advocaat geformuleerde opmerkingen eerder kritiek vormen op de wijze waarop bepaalde vragen geformuleerd zijn in de schriftelijke weerslag van het persoonlijk onderhoud en betreffen zij hypothetische *postfactum* verklaringen, waarbij moet worden benadrukt dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Dit klemmt des te meer daar verzoeker nalaat *in concreto* te duiden op welke wijze de opmerkingen van zijn raadsman bij de notities van het persoonlijk onderhoud een ander licht zouden kunnen werpen op de motieven uit de bestreden beslissing.

Aangaande de bij de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11 en stuk 13) gevoegde '2 psychologische attesten' van 26 en 29 juni 2020 dient te worden opgemerkt dat een psycholoog of psychiater slechts vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog of psychiater is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. De door verzoeker voorgelegde psychologisch attesten vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in dit attest is van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Uit geen van deze attesten blijkt dat het cognitieve geheugen van verzoeker dermate zou zijn aangetast dat hij niet in de mogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

De kopie van "*document van dorpschouwen uit Afghanistan*" dat aan de aanvullende nota werd gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 11) is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa (rechtsplegingsdossier, stuk 13) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.3.6. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van enkele blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de ‘*conflict severity*’ map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Mahmood Raqi van de provincie Kapisa wordt niet betwist.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 164-169, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 90-92, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 175-179, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 139 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”*

Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit verschillende rapporten aangevoerd in het verzoekschrift en bijgevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) en het betoog dat de provincie Kapisa van strategisch belang is voor de taliban, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, betreft immers dezelfde als deze die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt aangebracht waaronder de analyse van EASO. Ook de loutere opsomming van een aantal wapenfeiten waarbij slachtoffers vielen gespreid over de verschillende provincies in Afghanistan zoals weergegeven in de artikelen gevoegd bij de nota betreft geen weerlegging van de specifieke motivering van verwerende partij aangaande de situatie van de provincie van herkomst van verzoeker.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij als jonge man wiens vader werd vermoord een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio plaatsvindt, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de dood van zijn vader. Zo verzoeker te dezen nog verwijst naar zijn laaggeschooldheid, is de Raad van oordeel dat het enkele feit dat verzoeker een beperkte scholing zou hebben gehad niet betekent dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan niet in staat zou zijn om gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT